

— Добро, одговарам ја.

Али тумачење предузима на француском други средовечан човек и види се близак Ахмет-бегу. И оно уистину иде брже и течније.

Ја понављам питање. И Ахмет-бег одговара:

— Албанија је по свом географском положају упућена на Италију и Југославију. Она може да се радује кад њени суседи решавају своје спорове споразумом. Али под једним условом само: да њим не буду повређени наши животни интереси.

— Пред мој полазак из Београда прочитао сам у листу „Правда“ како се према нашој граници код Преспанског Језера на вашој територији скупља извештај број бугарских комита с намером да упадне у нашу земљу. Јесте ли ви о томе обавештени?

— Пронео се такав глас и овде. Али је наша влада држећи се принципа потпуног мира на граници издала најстрожија наређења свима префектурама да сваку појаву ове врсте најенергичније спрече. Уосталом ми имамо толико другог посла. Пред нама је толико брига, толико проблема, да би нам и овакве глупости падале на памет.

— Било је извесног неспоразума између нас и вас у питању нашег скадарског архимандрита и вашег поданика Виктора, коме је наш патријарх дао титулу владике. Како сам ја обавештен г. Виктор опслужује већ двадесет година ту цркву, а сада му је једва допуштено да може служити и то „као гост“.

— Сећам се да је било речи о томе пре пет, шест месеца. Само је то питање не сматрам за политичко. Њега би могле цркве уредити међусобним споразумом.

— Шта ви мислите о финансијском проблему Албаније: оснивању емисионе банке, уређењу валуте?

— Ми смо пред тим проблемом. Основаћемо емисиону банку.

— С чијим капиталом?

— То још нисмо решили.

— Петролејске изворе нисте још дали у експлоатацију?

— Не.